

24

עין משפט
נר מצוה

רח א מיי פריב מהל
 חסות ה' נט סג
 פשן מח טושי' אהיי' מ'
 פה ספי' ט'
 רח ב מיי' טס ה' מ'
 טושי' טס ספי' ו'
 רי ב מיי' טס הלס' ט'
 טושי' טס ספי'
 ריא ד מיי' פיו מהל'
 פקדון הלס' יא ופריב
 מהלסות חסות ה' לנ סג
 פשן פה טושי' אהיי' מ'
 פ ספי' ח ופיו' טווי' וסור
 אלס' עוד ב'נ'ט מ'נ' דף
 פו.

בינו גרשום

עבד אלא ובעי לגלויי ילי
ויהיו: לו דגול הדור
אמר: דאת עבדך
אמינין לגלויי ילי ובעי
רשותם ובעי פקדוניה
והכל אלא מילת
כנסים מלו: קתה אלא
הכל אלא מילת
רשותם כן נון פקדו
יהי עבד ילי: שבע ילי
רבה: יהי עבד ילי ויהי
הוא דאמינין קתה
קתה אלא מילת:
כנסים: ילי אלעזר דהה
תלמידים דר: כרבי:
יוחנ: קתה: אלא
דא תתא אלדא ילי
אלא קתה אמאי
למסר בעל אלא מילת
אמינין
נון קרקע נמי
שלו דהו: כנסים
מסמנת כנסו וקתה
והכל ילי מן מוסר
לבעיה
אלין ויהי קתה
שאמס עבדן קתה והכל
אלין מילת:
אלין מן תמיש
וכי: דאמינין עבדן
לבעיהן תלמודיה:

וְלֹא יִיחַד לְדִיחֵי עֶבֶד צֹוֹה ב'ו'. ודוקא נקט ליה אכל מכל לא ומשום אשה הוא דנקט ליה אכל גבי עבד אין חילוק בין ליה למכר דמה שזקנה עבד קנה רבו: [ברם] רבינו תם לא גרים ברם ר' אבא אלא גרים ר' אבא ורבי אבהו ובא גרודי הדור ב'

ובעל אוכל פירות
וכל גדולי הדור אמר
לה ולמה כתב לה (6)
את כחה מיתיבי ליה
האשה וגרשה אין לה
משום דאמרי לגלוי
התם דלא (6) לישוי
מלוה אוכל רב המוכר
והבעל אמר כי פירות
אוכל פירות ורבי אלע
זה קנתה ואין הבעל
חסדא עובדא כרבי א
עוקבא וירבן נחמיה מ
חסדא שביק מר רבה
(1) ואנא נמי כרברכי ענ
ר' יוחנן אחד זה ואחר
אוכל פירות אמר ר
שדה לאשתו לא קנת
במחנה קנתה ואין ה
לא קשיא כבאן במעו
שאינן ממונין דאמר ר
לא קנתה מעות שאי
הינן מקבלין פקדונות
העבדים ולא מן הת
יחזיר לאשה ואם מ
מן העבד יחזיר לעבד

והא דכחב לה בלשון מוכר כדי ליפוט את כחו לענין שיאכל הפירות
 היש המכר מבטל הקנין דהא אין כאן מכר דנפשי' וענין שדה היא
 מתנה וקמה לענין פירות הוא מכר ולא קניסה: **במחנה** קמה
 ואין הבדל אובד פירות. מימד דאמר גביטין בנ' הוורק ודף עז טז
 ד"ה מה גבי ההוא שכיב שרע דכמיב גט לדביטהו בדידי פניא דמעלי
 גיטא כו' אתא לקמיה דרבא אמר ליקני לה הנהא אתרס דלית איה
 בעתא כו' אמר רב עיליש מה שקמה איה קנה בעלה איסקין ואמי
 קושא ויהא בנתמהא אין הבדל אובד פירות א"כ לא קנה בעלה ואומר
 רבינו חס דאין תלוי בנאכתי פירות למיקרי חזרה דהא רבא סבר
 בריש לקיש (תקמך דף קט): דקנין פירות לאו בקנין הגוף דמי ואשילו
 לנפשי' קנה פירות ואמר מפקיע חס האשה שגוף שלה ונתפשה שפיר
 ונמותא קיים הלכך בשמון לה הבטל אפי' אין אובד פירות וכן
 ותמן לא ייחב לה ומיימי דהאיה דהתם בריש הוורק גבי זרק לה בחצר
 ודברים אין לי בנכסך אמ"ג דנכסכא כל נמי הכי כי בנצל פיר
 חשיב חזרה כיון שאם אמרה ונתנה קיים דכנתן בנכסיה ומיהו איש
 לעילוי גבי אין לאש חוקב בנכסי אשמו וא"ת אע"פ דלית יכולה למכר
 גבי ר"ג מעשר (שני) נתון ליהושע ומקומו מושכר לו ונבסחא את המכר
 מקומו ואומר רבינו חס דנדול קניי ש סוכר מהו אשפי' מה בתור
 הבטל מוא"מ מיד לקוחות ויכירושמי לא משמע כפ"ת דספריך דר"ג
 ומשני ר' יומן בס' ר' ינאי דע כימנוה לן דין ודברים אין לי בנכס
 שאני יכולה למכור ור"י אמר דאפי' תלייה הכייה בפירות מ"מ פה
 מקום בטל אלא משאיל ודוקא בנתמהא הוא דקאמר דקמה ואין הבטל
 אובד פירות היינו דוקא שאינו אכולס אבל בנכסי מלוגה היא חזרה

קבל מן האשה יחיד ראשה. נראה דאם אמרה האשה מן לפלוני והבנה ליה ואפי' אומר הבנעל שהממון שלו אין לו כח להוציא מיד הבנעל להוציא מידה כשאוומר שהוא שלו אלא דמפליג בסמורן כדי שיתחבא לית לא מיגו דאזי כשאי שקלה מיניה ויהבה למי שרואה ואם מדאמת לעיל לזה מן האשה וגרסה אין לא עלוי כלום אלא הריהו כשיצא דאם אמרה אחרים הפקידו בידי דאינה צריכה לומר מי הם האחרים שצמעות טעמות איירי מדקאמר לגלוי וזו היא דבשי אבל טעמות שרצא דנמשות שאינן טעמות קצתה נמשעת דאם חתק מוציאין חזקן ומידה לא יוכלתי להוציא מידה בענין אחר ואפי' כד"ו היא היא נושאת ונתנת (מ"ג) וכן האשה שאינן נושאת ונתנת כו' ואמרה שלי הם עליה ודא אחרים ומיהו היכא שאינה נושאת ונתנת כח"י בעלה ויתמון בעלה

חזקת הבתים פרק שלישי בבא בתרא

קך: מיסיכי כו'. ההיא קש

ובעל אוכל פירות ברם רבי אבא ורבי אבהו
וכל גדולי הדור אמרו במתנה בקש ליתנו
לה ולמה כתב לה ^(א) לשום מכר כדי ליפות
את כחה מיתבי לזה מן העבד ושחררו מן
האשה וגרשה אין להן עליו כלום מ"ט לאו
משום דאמרי לגלויי וזו היא דבעא שאני
התם דלא ^(ב) לישוי איניש עבד לזה לאיש
מלוה אמר לה המוכר שדה לאשתו קנתה
והבעל אוכל פירות במתנה קנתה ואין הבעל
אוכל פירות ורבי אלעזר אמר אחד זה ואחד
זה קנתה ואין הבעל אוכל פירות עבד רב
חסדא עובדא כרבי אלעזר אמרו ליה ^(ג) רבן
עוקבא ^(ד) ורבן נחמיה בני בנתיה דרב ^(ה) לרב
חסדא שביק מר רב רבבי ועביד כוזמרי א"ל
^(ו) ואנא נמי כרב רבי עבדי דכי אתא רבין אמר
ר' יוחנן איהו זה ואחד זה קנתה ואין הבעל
אוכל פירות אמר רבא הלכתא א"ל המוכר
שדה לאשתו לא קנתה והבעל אוכל פירות
במתנה קנתה ואין הבעל אוכל פירות תרתי
לא קשיא ^(ז) כאן במעות טמונין כאן במעות
שאין טמונין דאמר רב יהודה מעות טמונין
לא קנתה מעות שאין טמונין קנתה: ת"ר
אין מקבלין פקדונות לא מן הגשים ולא מן
העבדים ולא מן התינוקות קבל מן האשה
יחזיר לאשה ואם מתה יחזיר לבעלה קבל
מן העבד יחזיר לעבד ואם מת יחזיר לרבו
קבל

נגזרו מצות בעל הבית שהם
והשאל יקבלו מהם יחזירו למת
דאין לנו להחזיקה בגנבתה: י
על מנת שאין לבעלה רשות ב
אחת אשתו והלכך יחזיר לבעל
יחזיר לרבו. דמסתמא כל מה
הדין אם נשחחרר העבד ו
כשהפקיד לזה וקם עבדים
כך ממה יחזיר ליורשה ולא

אָלס באַה טליז מילטאָ דלע
וּמכרה וּגמנה איזו קייס ל
פּרנך חזרה מה שקנטה אַז
שכחונ לז וּבפּרומיזן ד
ראיה דלע"ז דליז מוכר
(ו) חקני לה לגט מידי דהוא
עיה (לקמן דף ע"ב) מרד ולא
הימקוס מוכר לז וּרשעי
ורק (בטיין דף ע"ג) וּגמנה וּלז
וּבפּרומיזן מרדפּר
שפיר חס מה שקנטה אַז
יכול פּרומ ועוד אומר ר"ד
שמה ילקח בהם קרקע
שמה חנה בעלה:

[illegible]

מנכסין שנפלו לה בירושה: במתנה
מכאמרי לקמן במתנה קנתה ואין
לחזירו אין לומר כן שאין אוהבו כל
לעיל ולשני המימרות נקשית בבית

אוכל פירות. דעתן צעין יפה טמן:
רבינו. רב שקדם לרבי יוחנן רבו של
רבי אלעזר דלחיתא בשבטית חולין
(דף קס: ע"ב) דלל זמן שהיה רב קיים הוה
שלח ליה רבי יוחנן לקדם בביטוי
ובצבאל ועוד דאמר ליה לרש לקשיש
שכל אמתה הימים הוה ליה צבישה
חזק צעמיתא ועוד דלחיתא צעירונן
(דף קי: ע"ב) אמר סורב האי (ו) תמחזון
מחבריא טפי משום דחזיתיה לרבי
מאיר תלמודא: **כווטר.** ר' אלעזר
שהיה תלמודא של רבי יוחנן ואצ"ג
דריי אבא ורבי אבבה וכל גדולי
הדור חביריהם דאמרי לעיל במתנה
בקש ליתן לה ב' פניניה להו כר'
נחמו דלחין הבעל אוכל פירות איניה
אזי וטריי כרבה לגבי רב שמלמדי רבי
יוחנן היו: **כרבה עבדי.** ר' יוחנן
שהיה חבירו של רב: **סרסי.**
במתיה. שני דברים של רבא סומרין
זה את זה לא קתים משמע על גוף
ולא פירות לגלליי וזו הוה דנשי
והבעל אוכל פירות משמע שקתה
גוף הקרקע ללא לגלליי וזו הוה
דנשי: **בכטום טמונין.** שלא היו
דוענין ומפורסמים לבעל לא קתה
לגלליי וזו הוה סרסי: **משום שאין**
טמונין. קתה והבעל אוכל פירות
ליתא גלויי וזו שהי גלויין ועומדין הן:
לא מן הנשוי. דלחיתא ליתמר גנבוס
לגבוליהו ולחיתיהם ומתוהות מן שמי
אמרי:

יִשְׂרָאֵל שֶׁסּוֹאֵר לְסִיעַ יְדֵי עוֹזֵר עֲבִירָה
שֶׁנֶּגְדּוֹ (ה) שֶׁ: יִחוּר לְאִשָּׁה, וְלֹא לְעַל
יִר לְעַלְמֵה. שֶׁאִי אֵם יִתֵּן לָהּ מִמּוֹן זֶה
מִיּוֹן שֶׁמֶה יִרְשֶׁה צִלְעָה שֶׁהֶעֱבֵל יִרְשֶׁה
וְנִפְשָׁה נִפְשָׁה עֲבָדִי הוּא לֹא צִלְעָה:
שֶׁנֶּגְדּוֹ עֲבֵד קָנָה רָבוֹ, וְנִרְשָׁה צִעִי דְהוּא
יִזְכֵּר מִתּוֹ יִחוּר לְרָבוֹ שֶׁהִי עֲבֵד הִיא
לְגִילָין הֵן אֵל אֵם נִתְגַּרְשָׁה הָאִשָּׁה וְאַחֵר
צִלְעָה דְמִתְגַּרְשָׁה אֵין הִנֵּעַל יִרְשָׁה:
קָבֵל

ימיה חזרה לענין וזיה אלא בשמורת
מיקרה חזרה לדעתה דהי שממור
קנה בעלה ומשי כגון שבתה לה דין
בדבוחה (במנות דף סג.) אפילו הו'
בפירותיהם הכי צבי למיחר כלשבתה
אשריות דלמה (ומכסתה פ"ה מ"ט)
ונקח לה ואם היה פיקח שובר את
הזמן משא"כ בנשה שאם מכרה ונתנה
היא אינה משעבדתו לאיש ולשכיר פירות
משפיות דבפירות הדבר תלוי ולא בזה
הקנה בעלה שלא היה נותן לה הבעל
אלא דלמחר הנה במתנה קנתה ואין הבעל
אכל הפירות ומשום הכי פריך התם

אז במצור דאז געטא שאלה איהר מינה
 איהר למימר יודיע לעלן (ט) דאס איהר כח
 מינה איהר בין לא מהימנא ה"מ שבעת
 וולה להאיהר מידו ולומר לא פלוג איהר
 (י) נאמנא מידו דלהר איהר במצור דאז
 במעוטה טעונוט דלהר מן האשה לעלי
 איהר חק מוילין מידו ועוד מדקאמר
 איהר יכול לומר להאיהר מידה נאמנא
 איהר עלי ולא לא פלוג איהר דאמאר קמן
 במצור דאז געטא איהר שיהר נאמנא
 איהר דאמאר נאמנא וטענה איהר לא:

מסורת הש"ס

(א) וס"ח לשון, (ב) זל רבנא
וכי' לקמן בחוץ קמט. ד"ה
רב וחולין נכ., (ג) זל
ורבנא, (ד) חולין נכ.,
(ה) הוא רבי ולא רב יעין
רש"ז, (ו) ש"ך לעמוד הקודם,
(ז) דף מט. ושם ד"ה לכתוב.

הגהות הב"ח

[illegible]